

Καὶ συστίγγων αὐτὸν μεταξὺ τεσσάρων δακτύλων τὸ ἔθρυστεν εἰς δύο.

Ο Στρατάρχη, τότε ὥρειλε νὰ θαυμάσῃ διότι ήτανη παρὰ χαλκέως· καὶ φιλοφρονητάμενος αὐτὸν τῷ ἐδώρησε νόμισμα χρυσοῦ (ὅπερ βεβήιως ὁ χαλκεὺς δὲν ἐδοκίμασε νὰ θραύσῃ.) Δότε τώρα εἰς τοὺς γίγαντας πέταλα ἵππων νὰ θραύσωσιν ἡ τάλληρα· θὰ τὰ παραπέμψουν εἰς τοὺς ἀγοράκιους Ἡρακλεῖς, οἵτινες οὐδὲν ἥιτον εἰσὶν οἱ γίγαντες.

Καὶ δὲ Ελεσγγυὴ δὲν φαινεται καθόλου ἴσχυρωτερος τῶν πρὸ αὐτοῦ· καὶ ἀντὶ βραχὺ; ἀλλὰ πλάτων (εὐρύωμος), διστις θεωρεῖ αὐτὸν μετὰ τρόμου, θὰ τὸν ἀνατρέπῃ διὰ πυγμῆς, ἐὰν συνεπλέκοντο. Τῷ προλέγομεν δὲ τὴν τύχην ἐνὸς τῶν τελευταίων κολοσσῶν τῶν διαπρεφάντων ἐν Παρισίοις, οὔτινος ἡ εἰκὼν ἀνευρεθῇ μεταξὺ ἀρχαίων εἰκονογραφιῶν συνεταῖρον εἴχεν αὐτὸς παίκτην ἄρπας λειπόσταρχον, φέροντα τὸ ὅργανόν του ἐπ' ὅμων· βλέπων δὲ αὐτοὺς τὸν ἔνα μετὰ τὸν ἄλλον ἐνόμισε τις διὰ τὸ τέρας θὰ κατεβρόχθιζε διὰ μιᾶς τὸν μουσουργόν· ἀλλ' ὅποια ἡ ἐκπληξης τοῦ κεινοῦ δὲ τῷ μέρεν τινα ἐφάνησαν ἐργάσιτες, συμπλεκόμενοι, καὶ δὲ ισχνὸς ἀρπιστὴς καταπατῶν τὸν κύριον του, τῷ ἐπέφερε, ἀγοράιως πως, γρονθοκοπήματα τόσῳ βίσια, ὥστε δὲ γίγας ἐζήτησε συγγνώμην καὶ ἐλεος! δὲ γίγας αὐτὸς, διὸ ἐνθυμοῦνται εἰσέτι οἱ πατέρες ήμῶν, ἀπέθανεν ἐξ ἀδυναμίας καὶ πάχους ἀναλυθέντος...

Διὰ δὲ τὸν Ἐλεσγγυὴ σωματωθέντα μηχανικῶς ὡς τὰ φυτὰ εἰς τὰς ψυχρὰς χώρας, ἐν μόνον μέσον ὑπάρχει ἀποφυγῆς τοῦ λυπηροῦ αὐτοῦ τέλους, τὸ νὰ γενῇ δηλαδὴ ἀρχιτυμπανιστής· καὶ τοῦτο εἶναι συμβουλὴ εἰλικρινῆς.

(Μετάρρ. I. E. Γ.)

ΣΠΥΡΙΔΙΩΝ.

Ἐκτὸς τοῦ Μάρκου Βότιαρη, τοῦ Τσαμαδοῦ, τοῦ Κανάρη, τοῦ Μιαούλη, τοῦ Πετρό-βεγ, τοῦ Καραϊσκού, τοῦ Κολοκοτρώνη, τοῦ Μαυροκορδάτου καὶ τοῦ Κωλέττου, ἡ νεωτέρα Ἑλλάς παρῆξεν ἔνα γελοῖον ἥρωα, ἔνα παράφρονα ἐπάιτην, διστις συνηγωνίσθη μετ' αὐτῶν, ὡς ἔλεγεν, ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐπανατάσεως κατὰ τῶν Τούρκων. Ἡ ἐρδάκωμένη αὕτη ἐνδοξότης, εἶναι δὲ Σπυριδών, ἐντελῶς ἀγνωστος, ἀλλὰ κοινότατος ἐν τῇ Ἑλλάδι, ὡς ἀπαντες οἱ ἐνδόξοι ἀνδρες, περὶ οὓς μέλων νὰ εἰπω ὀλίγα τινα.

Ο Σπυριδών εἶναι παράδοξον μῆγμα φρονήσεως καὶ ἀφροσύνης, καὶ εἰς ἐκεῖνον διστις εἶδε τοὺς ἀνησύχους, βλοσσούς, εἰρωνικούς καὶ ἀκτινοβολοῦντας μικρούς του δρθαλμούς καὶ ἥκουε τοὺς σχολαστικούς καὶ πικρούς ἀλληγορικούς καὶ σαρκαστικούς λόγους του, εἶναι δύσκολον ἀληθῶς εἰπεῖν νὰ κρίνῃ ἀν εἴχε περισσοτέραν φρόνησιν ἡ ἀφροσύνη.

Κατὰ πρῶτον ἥθελε τὸν ἐχλάδεις ὡς ἔνα τῶν ἀγυρτῶν τῆς κατωτέρας τάξεως, προσπαθοῦντα νὰ κερδοσκοπῇ διὰ τῆς ἀγυρτείας ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς· ἀλλ' ἀμα παρετίρει αὐτὸν ἀγαπῶντα τὴν πενίαν, ὡς ζωγράφος ἢ μουσικός διστις ἀγαπᾶ τὸ ἐπάγγελμά του καὶ παρχωροῦντα εἰς τοὺς ἄλλους τὸ δὲ αὐτὸν διδόμενον ὀργύσιον καὶ ἐνίστε υπερόπτως ἀπαιτοῦντα, ἥθελε καταπλαγὴ καὶ ἥθελε τὸν κατατάξει ἀκουσίως μεταξὺ τῶν ἀκατανόητων ἔκεινων διτῶν ἀτινα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, φέρονται οὐτῷ ὡς οἱ κομῆται ἐν τῷ στερεώματι.

Διαρκεῖσθαι τοῦ πολέμου, ὁ Σπυριδών ἥκολούθει τοὺς στρατοὺς καὶ ἐνεψύχων τὰ παληκάρια, δὲ μὲν διὰ τῆς ἀσυναρτήτου ἀλλὰ πλήρους εὐγλωττίας τῶν μαρτυριῶν τοῦ Εὐαγγελίου, δὲ δὲ διὰ τῆς δρμοιοκαταλήκτου ποιήσεως του. Πολλοὶ γωρικοὶ ἐλαθον τὰ δηλα τὰ εἰς τὴν φωνήν τους καὶ διε, ἥσσον τοῦ Τυρταίου εύτυχης, ὁ Σπυριδών ἐπεινῆγχανε χωρικοὺς τινὰς ἀναιτήτους εἰς τοὺς διθυράμβους του, ἐπικαλούμενος ἀντὶ τῆς λύρας τὴν ράβδον, ἐτελείωνεν ἐπὶ τῆς ράχεως τὸ ἀκαταμάχητον αὐτοσχεδίασμα, τὸ ὅποιον τοὺς παρώτρυνεν εἰς τὴν μάχην.

Ἄλλ' ἀν ἐν τῷ μέσῳ τῶν μικρῶν ἐφαίνετο τραχὺς, δὲ Σπυριδών δὲν ἔχανε τὴν γενναιότητά του ἐνώπιον τῶν μεγάλων καὶ οἱ μανιωδεῖς λόγοι του ὑπενθύμισαν περισσότερον τὸν νικητὴν ἀρχηγὸν κρατοῦντα ἀκόμη εἰς τὴν κεῖρα τὴν καθημαγμένην μάχαιραν, δὲ τῆς διθέος ἔκαμε νὰ θριαμβεύῃ ὅχι προσωπικὸν συμφέρον, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἔθνους, τὸ τοῦ χριστιανισμοῦ αὐτοῦ. Ὁταν τὸ ἔργον τῆς ἀπελευθερώσεως ἐξετελέσθη, καὶ τοι θιασώτης τῶν Ρώσων διὰ τῆς θρησκευτικῆς σχέσεως, καὶ, ὥστε πρᾶσσον διῆσχυρίζετο, συγγενῆς πλησιέστατος τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου, διστις τὸν μετεγειρίζετο μὲ τὴν αὐτὴν ὑπόληψιν ὡς βασιλέα, ὡς ἔβεβαίου, ἔκαμε πρὸς τὸν Καποδιστρία, διὸ ὑπερηγάπα, τοσάντας νουθεσίας, ὥστε δὲ τελευταῖος οὗτος τὸν ἥγκακε νὰ ἐπιβάστῃ εἰς τοὺς Κορφούς, τὴν πατρίδα του.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καποδιστρίου, δὲ Σπυριδών ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, πάντοτε πατριώτης, πάντοτε ἐπιπληκτικός, πάντοτε παράφρων. Ἀπὸ τοῦδε εἰς τὰς Ἀθήνας, ὡς καὶ πρώτερον ἐν τῇ Αἴγινῃ καὶ τῇ Ναυπλίᾳ, διῆγε δίον ἀλήμονα, μεμφόμενος τὴν κακίαν, ἀνακηρύκτων τοὺς φιλοσόφους τῆς ἀρχαιότητος καὶ τοὺς πατέρας τῆς ἐκκλησίας, μισῶν τοὺς ζένους δεσπότας, οἵτινες ἦσαν τότε Γερμανοὶ ἡ Τούρκοι, εὗς ἐκατηγόρει ὡς πλουτοῦντας ἀπὸ τῶν χρηματῶν τῆς ἀποχοῦς Ἑλλάδος, περιπλανόμενος ἀπὸ καφφενείους εἰς καφφενείουν μὲ τὸν μαῦρον πίλον του, περιέχοντα δέσμην ἐρυθρῶν πτερῶν, μὲ τὸ πλατύ ἐπανωφόριό του εἰς διαφόρων χρωμάτων συγκείμενον, μὲ ὑπερμέγεθες ξύλινον ξίφος εἰς τὴν ζώνην του καπνίζων σιγάρρα μέγιστα τὰ διποῖς ἐπλήρει καθ' ὅδον μὲ καπνὸν νεωτὶς ἀλλαχόθεν φερθέντα, ἀθροίζων τοὺς διαβάτας πέριξ αὐτοῦ καὶ ἐρεβίζων τὸν φραντισμόν των καὶ κάμινον αὐτοὺς νὰ γελῶσι διὰ τῆς ἀλλοκότου ἐνδυμασίας του, τῆς γλώσσης του, τῶν

τρόπων του· καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἡρχίζει νὰ τοῖς διηγηθῆ διαφέρουσάν τινά ιστορίαν· ἀλλ’ ἀφοῦ οὗτοι συνειχοντο, παύων αἰφνίς τὴν ιστορίαν, τοὺς ἡρώτα διὰ τὶ μένουσιν εὐήθεις καὶ κεχηνότες, ἐνῷ οἱ κλέπται ἔγυμνωναν τὰς οἰκίας των. Τότε, ὡς εἰ τὸ αἰνιγμα δὲν ἐγένετο καταληπτὸν εἰς τὸ πλῆθος, δὲ καλλιστα ἔγνωριζε τοὺς ἄρπαγας, οὓς ὑπαινίτετο δὲ Σπυριδίων, κατὰ μεγάλην δυστυχίαν ἔκεινων οἵτινες ἥθελον γάστει τόσον χρόνον περιμένοντες τὴν ἐπάνοδον τῆς θελγούστης φαντασίας του καὶ τὸ τέλος τῆς διακοπέστης διηγήσεως, ἐστώπα η ἐκοιμάτο. — Δὲν ὑπῆρξεν αἰσχρὸς ἀστείσμος, τὸν δποῖον δὲ Σπυριδίων δὲν ἄφησε διὰ νὰ ἐμπαίη τοὺς Βαυαρούς. Ἡμέραν τινα ὑπῆργεν εἰς δψωπωλεῖον, ἐνθα ἐσύγχαζον στρατιῶται περιπολλοῖ, καὶ διέταξε νὰ ἐτοιμασθῇ γεῦμα διὰ δύω ἀνθρώπους. Τὸ γεῦμα ἡτοιμάσθη δὲ Σπυριδίων λαμβάνει τὸν κύνα τοῦ πανδοχείου, τὸν θέτει σοθαρῶς ἐπὶ τίνος ἔδρας δεξιά του, δένει ἐν περιζωμα πέριξ τοῦ λαιμοῦ του, καὶ τὸν διατάττη νὰ φάγῃ ὡς πᾶς μετ’ αὐτοῦ. «Οταν δέ κύνων ἔκενωσε τὸ τριβλίον του, η ἀπληστία τὸν ἔκαμε νὰ ὑπάγῃ καὶ εἰς τὸ τοῦ Σπυριδίωνος, δστις στρέψας τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν κύνα νὰ καταρροχθίσῃ, δλόκληρον τὸ φαγητόν, σύτος δὲ νὰ προσποιηθῇ σφροδροτέραν δργή». «Πω! εἶπε κτυπῶν αὐτόν» δη ἀχάριστον καὶ ἀρπακτικόν! ἐγὼ σὲ προσκάλεσα νὰ συμφέγωμεν καὶ σὺ δὲν μοὶ ἄφησες μήτε ἐν ψυχίον ἄρτου!» Οἱ εὐρισκόμενοι ἔκει Βαυαροὶ ἀξιωματικοὶ ἔφαγον ὑπέρ τὸ σύνθετος ταχύτερον καὶ δὲ Σπυριδίων, ἀείποτε μανιώδης, ἔτρεξε νὰ ἀναγγείλῃ τὴν λαιμαργίαν τοῦ συνδαιτιμῶν του εἰς δσους τῶν διαβατινότων ἥθελον νὰ τὸν ἀκόσωσιν.

«Αλλ’ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς τοῦ Σπυριδίωνος εἶνε αὐτὸς καθ’ ἑυτὸν κυνικός. Μή ἔχων μήτε τόπον, μήτε ἑστίαν, περιφρονῶν πᾶν ἄλλο καλύμμα πλὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ πᾶσαν ἄλλην κλίνην πλὴν τῆς γῆς, κατεκλίνετο καὶ ἐκοιμᾶτο ἔνθα δὲ πνος τὸν κατελάμβανεν. «Οταν ἐπείνα, διευθύνετο πρὸς τὸ μαγειρεῖον οἰκίας τίνος, ἐνθα διέταττεν τοὺς ὑπηρέτας νὰ παροχεύσωσι δεῖπνον η μᾶλλον εἰσήρχετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ καθήμενος ἀπέναντι ἔκεινου δστις τῷ ἐφαίνετο πλουσιώτερος, ἐλεγεν εἰς τὸν ὑπηρέτην «Φέρε μου τὸ φαγητὸν ἔκεινο εἰς λογαριασμὸν τοῦ γείτονος μου.» Σπανίως τις οὔτως ἐκτάκτως φορολογούμενος ἀπεποιεῖτο τὴν δαπάνην ταύτην, ἀλλ’ ἀν κατὰ δυστυχίαν τὴν ἀπεποιεῖτο, δὲ Σπυριδίων δργήζετο τοσσούτον, ὥστε ἀπὸ τὴν δργήν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐθεράπευε τὴν πείναν του· διότι δέν ἐννόει δτι ὑπῆρχεν ἀνθρωπός, δστις ἀπεποιεῖτο τροφὴν εἰς τὸν Σπυριδίωνα, τὸ συγγενῆ καὶ φίλον τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου, τὸν δώξαντα ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος τοὺς Τούρκους, τὸν διδάσκοντα τοὺς λαοὺς καὶ τοὺς βασιλεῖς, καὶ συνδιαλεγόμενον μὲ αὐτὸν τὸν θεόν· Μάτην δὲν ξενοδόχος τῷ προσέφερεν ἐπ’ ὅνδραν τοῦ πᾶν δ, τι ἐπείθει διότι δὲ Σπυριδίων δὲν ἥθελεν ἀπὸ ἄλλου χειρα, εἰμὴ ἀπὸ ἔκεινου ἀρ’ οὖ εἶχε τὸ πρῶτον ζητῆσει.

«Οταν τὰ πάντα ἀπέβαινον κατὰ τὰς εὐχάς του, ὑπῆργανε διὰ νὰ χωνεύσῃ δπὸ τὸν ἥλιον, καθήμενος ἐπὶ ἑρεπίων οἰκίας ἐρημωθείσης ἀπὸ τὰς σφαίρας τῶν Τούρκων η στηριζομένης ἐπὶ τεμαχίων στήλης ἀρχαίας. Ἐκεῖθεν ἐδημητρόρει πρὸς τὸν λαὸν η ἡρώτα τοὺς διαβάτας, οὓς προσεκάλει ὀνόμαστι. Τὸν μὲν ἡρώτα, διὰ τὶ κοιμῶνται οἱ δικασταὶ τοῦ Ὄθωνος; τὸν δὲ, διὰ τὶ δὲν ἀναβαίνει πλέον δ Δημοσθένης ἐπὶ τῆς Πυνκός; ἄλλον, ἀν ποτε εἶδε Τούρκον σώφρωνα, Γερμανὸν ἀφιλοκερδῆ, Φαναριώτην τίμιον; ἄλλον, διὰ ποῖον λόγον νομίζει δτι δὲν ὑπάρχουσι πλέον Ἑλληνες σκλάβοι, πλὴν οἱ τῆς Κωνσταντινούπολεως, ἐνθα φέρουσι τὸ ἀγενές Καλπάκιον (πῆλος μέλας καὶ ὑπερμεγέθης ἐν εἶδει κώρυκος) καὶ ἀν τὸ ἐρυθροῦ φέσιον καὶ η λευκὴ φωυστανέλλα ἀρκοῦσι μόνον διὰ νὰ καταστήσωσι τοὺς ἀνθρώπους ἐλευθέρους; Εἰς ἔκαστην ἀπόκρισιν ἀνταπεκρίνετο διὰ ζωηρᾶς ἀποκρούσεως μέχρις οὖ η ἔξαψις κατελάμβνε τὸ ἀσθενὲς μνημονικόν του, καθ’ ην στιγμὴν ἐμελλε νὰ τὴν διαφιλονεικήσῃ τελείως.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ἐν δλίγοις δὲ Σπυριδίων δ μανιακὸς ἔκεινος, ἐφ’ οὗ ἀπαντῶμεν τοὺς χαρακήρας τοῦ Διογένους καὶ τοῦ Θερσίου, ἀλλὰ τὸν δποῖον κατείχον τὰ πολιτικὰ καὶ θρησκετικὰ πάθη, δ παραδοξὸς ἔκεινος ἐπαίτης, δστις διὰ τῆς παραφρούρης τοῦ ὠφέλησε τὴν πατρίδα του, ἐνῷ πλήθος ἀνθρώπων μόνον καὶ μόνον μεταχειρίζονται τὰς καλὰς φρένας των, εἰς τὸ νὰ ἐκτελῶσι τὰς ιδιοτροπίας των καὶ νὰ βλάπτωσιν αὐτήν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

E. I. S.

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΑΓΓΕΛΟΥ.

«Η ἀναγέρευσις Λέοντος τοῦ δεκάτου ἐμφαίνει ἐποχὴν ἔργων ἀγόνων, πικρῶν δυσαρεσκειῶν, καταδιωγμῶν ἐπιβολῶν κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου. Εἴμαρτο τοῦ ἀνδρὸς τούτου τὸ πεπρωμένον νὰ θραυσθῇ ἀπὸ μιᾶς ἐπ’ ἀλληγ ἐποχῆς, ὡς χειμάρρος ἐπὶ βράχυς, ἵνα κατόπιν ἀναβλύσῃ δρμητικώτερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον. Ἐπὶ ἐννέα δλα ἐτη ὀδὲν περὶ Μιχαήλ Ἀγγέλου ἡκόσαμεν λεγόμενα, εἰμὶ εἰς περίπτωσιν, ητὶς τὴν μεγαλητέραν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ παρέχει τιμὴν, ὡς ἀριστοτέχνου, καὶ εἰς τὰ αἰσθήματα τοῦ ὡς πολίτη.

«Η ἀκαδημία τῆς Φλωρεντίας πέμψασα πληρεξουσίους εἰς Λέοντα τὸν δεκάτοντα ἰκέτευς τοῦτον δπως ἀποδώσῃ εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ τὰ λειψανα τοῦ Δάντου Ἀλτιγιέρη, ταῦς σεβασμίου καὶ δυστυχοῦς ἔξορίστου, τοῦ πρὸ δύο ἐκαπονταεπιτρίδων ἐν τῷ Ραβένη τελευταντος.

«Ἐν ταῖς ζωέσι τῆς βεβιασμένης ἀργίας του, τῆς κατηφοῦς θλίψεως του, δ Μιχαήλ Ἀγγελος ἀναγινώσκων